

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **BATTEX, spol. s r.o.**, IČ: 25672363, se sídlem Politických vězňů 1337, Slaný, zast. JUDr. Vladimírem Kubátem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 1511/5, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2016, č. j. 28276/16/5200-11431-711360, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2019, č. j. 46 Af 23/2016 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, změnil platební výměry Finančního úřadu pro Středočeský kraj, Územního pracoviště ve Slaném, ze dne 23. 7. 2015, č. j. 3122905/15/2124-51522-201186, č. j. 1678720/15/2124-51522-201186 a č. j. 3049359/15/2124-51522-201186, kterými správce daně podle zákona č. 586/1993 Sb., o daních z příjmů, stanovil žalobci daň z příjmů právnických osob za období roku 2011 ve výši 274.556 Kč, za období roku 2012 ve výši 304.496 Kč a za období roku 2013 ve výši 182.112 Kč tak, že se daň vyměřuje podle § 139, § 147 a § 233 daňového řádu, a ve zbytku platební výměry potvrdil.

[2] K vyměření daně vedlo orgány finanční správy zjištění z jejich vyhledávací činnosti, že žalobce hradí licenční poplatky za poskytnutí *know-how* podle Licenční smlouvy na výrobu baterií k ručním terminálům TETRAPOL ze dne 19. 5. 2008, kterou žalobce

uzavřel s francouzskou společností EADS SECURE NETWORKS (dále též „EADS“). Tyto licenční poplatky měly být předmětem srážkové daně, kterou žalobce v rozporu s § 38d zákona o daních z příjmů, neuhradil.

[3] Žalobce v žalobě namítal, že v posuzovaném případě není zcela zřejmé, zda jsou plnění fakturovaná podle výše uvedené smlouvy licenčními poplatky podléhajícími zdanění, či zda se jedná o pouhé provize z prodaného počtu výrobků. Žalobce má za to, že se o licenční poplatky nejedná.

[4] Žalobce dále namítal, že si správce daně nevyžádal vyjádření francouzského obchodního partnera žalobce ani názor znalce či odborné osoby, ačkoliv je zřejmé, že v daném případě se jedná o posouzení odborné otázky, co je a co není licenčním poplatkem, přičemž správce daně není oprávněn ani kvalifikován bez odborného názoru tuto odbornou otázku sám posoudit, zvláště pokud žalobce s jeho závěry nesouhlasí.

[5] Podle žalobce byl také postupem správce daně zcela popřen princip zamezení dvojího zdanění. Žalobce v řízení doložil vyjádření svého francouzského obchodního partnera, který potvrdil, že veškeré výnosy, jakož i veškeré další jeho příjmy jakékoliv povahy, včetně příjmů z licenčních poplatků, dosažené ve Francii nebo v zahraničí podléhají dani z příjmů právnických osob ve Francii a pro příjmy realizované v letech 2011, 2012 a 2013 byl považován za francouzského rezidenta.

[6] Nakonec žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil jeho námitku týkající se prekluze daně za období únor a květen 2011, neboť odkázal na § 38d odst. 10 zákona o daních z příjmů, které se vůbec netýká povinnosti daňového subjektu podat správci daně vyúčtování daně z příjmů vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně. Podle žalobce musí být lhůta odvozena ode dne stanovení povinnosti daň odvést a nemůže být nesprávným výkladem žalovaného prodlužována v jeho neprospěch.

[7] Krajský soud žalobu nadepsaným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že ze smlouvy mezi žalobcem a jeho francouzským obchodním partnerem jasně plyne, že fakturované platby představují licenční poplatky za *know-how* (výrobně technické a obchodní poznatky) ve smyslu § 19 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Je také zřejmé, že fakturované částky nemohou představovat provize z prodeje, neboť žalobce sám vyrábí baterie, které prodává, přičemž při tom využívá technologické poznatky (např. využívá v dodatku smlouvy přesně specifikované komponenty) společnosti EADS.

[8] Soud dále nepřisvědčil námitce žalobce, že si správce daně nevyžádal vyjádření jeho francouzského obchodního partnera ani názor znalce či odborné osoby, ačkoliv není k posouzení odborné otázky, co je a co není licenčním poplatkem, oprávněn ani kvalifikován. Posouzení charakteru plateb žalobce jeho francouzskému obchodnímu partnerovi je otázkou subsumpce zjištěného skutkového stavu pod příslušné ustanovení zákona, což správní orgány činí prakticky v každém rozhodnutí. Legální definici licenčních poplatků obsahuje § 19 odst. 7 zákona o daních z příjmů, přičemž platby žalobce za *know-how*, resp. výrobně technické a obchodní poznatky, této definici zcela odpovídají.

pokračování

[9] Soud se dále zabýval argumentací žalobce, že postupem správce daně byl zcela popřen princip zamezení dvojího zdanění. Konstatoval, že princip zamezení dvojího zdanění není obecně zakotven v zákoně a mezi Českou republikou a Francií jej upravuje Smlouva mezi vládou České republiky a vládou Francouzské republiky o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku (dále jen „SZDZ“). Čl. 12 odst. 1 a 2 této smlouvy zakotvují možnost zdanit licenční poplatky ve státě, kam byly vyplaceny, i ve státě, kde mají zdroj. Zdanění licenčních poplatků v České republice proto bylo v souladu s touto smlouvou.

[10] Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil otázku prekluze vymáhání daně za období únor a květen 2011. Podle § 137 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012 byl žalobce povinen podat vyúčtování a zaplatit daň za rok 2011 do čtyř měsíců po uplynutí roku 2011, přičemž tříletá lhůta pro stanovení daně počala (po přibližně dvou letech a čtyřech měsících) běžet znovu oznámením výzvy správce daně ze dne 3. 9. 2014 podle § 148 odst. 3 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2014 a následně též zahájením daňové kontroly dne 10. 10. 2014. K prekluzi práva doměřit daň za dotčené zdaňovací období proto nedošlo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V úvodu kasační stížnosti zdůrazňuje, že o jeho žalobě bylo rozhodnuto v nepřiměřeně dlouhé době, jelikož žaloba byla podána dne 24. 8. 2016 a bylo o ní rozhodnuto až dne 21. 2. 2019, tedy po více než dvou a půl letech od jejího podání. Stěžovatel to považuje za porušení jeho práva na spravedlivý proces.

[12] Stěžovatel dále namítá, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalovaný i krajský soud vycházeli pouze ze smlouvy uzavřené mezi žalobcem a jeho francouzským obchodním partnerem. K jiným skutečnostem nebylo přihlíženo, ačkoliv to stěžovatel v průběhu řízení navrhoval, a to k prokázání skutečnosti, že fakturovaná plnění nebyla licenčními poplatky.

[13] K tomu stěžovatel dodává, že nevyužívá žádný technický ani obchodní manuál či jiný výsledek duševního vlastnictví francouzského obchodního partnera. Kupuje od něj pouze určité komponenty, které pak montuje do speciálních baterií, které vyrábí. S francouzským obchodním partnerem má stěžovatel smluvní dohodu, že je povinen hradit provizi podle počtu prodaných kusů jednotlivých baterií. Technická pomoc v souvislosti s montáží baterií poskytovaná francouzským obchodním partnerem podle stěžovatele nenaplňuje zákonnou definici tzv. licenčního poplatku. Ačkoliv v některých částech smlouvy bylo plnění označeno výrazy, které lze do češtiny přeložit i jako licenční poplatky či *know-how*, jednalo se pouze o technické poradenství a dozorčí technickou činnost. Stěžovatel proto navrhoval přizvání odborníka, který by povahu plnění stanovil. Návrhu však nebylo vyhověno.

[14] Stěžovatel dále namítá, že došlo ke dvojímu zdanění týchž příjmů, a je tak porušen účel mezinárodní smlouvy o zamezení dvojího zdanění. Podle čl. 12 odst. 1 SZDZ platí, že licenční poplatky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého

smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě. Ze smlouvy tedy plyne, že je zde prostor pro správní uvážení, jelikož v textu smlouvy je užito slovo „mohou“. Je přitom třeba naplnit účel a smysl mezinárodní smlouvy, tedy zamezit dvojímu zdanění. Žalovaný postupoval v rozporu s tímto principem.

[15] Stěžovatel také uvádí, že námitka prekluze daně za licenční poplatky za zdaňovací období 2011 byla žalovaným i krajským soudem posouzena nesprávně, neboť prekluzivní lhůtu je třeba posuzovat i s ohledem na datum provedení platby, z níž měla být srážková daň odvedena, nikoliv pouze s odkazem na § 137 daňového řádu. Z napadeného rozsudku neplyne, že by se krajský soud touto okolností zabýval.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitka poukazující na délku soudního řízení nemůže vést k úspěchu stěžovatele ve sporu. K namítané prekluzi daně žalovaný uvedl, že krajský soud se s touto námitkou vypořádal řádně, stejně jako předtím žalovaný.

[17] Pokud se jedná o otázku nutnosti ustanovení soudního znalce či odborníka ze strany správce daně za účelem posouzení obsahu smluvního vztahu stěžovatele a jeho zahraničního obchodního partnera, případně za účelem posouzení daňových dopadů tohoto smluvního vztahu, žalovaný připomíná, že v posuzovaném případě se jednalo o posouzení otázky právní, tedy výkladu a aplikace dotčených ustanovení zákona o daních z příjmů a SZDZ s Francií, k čemuž je správce daně nepochybně plně kompetentní a žádné další specifické odborné či technické znalosti pro to nejsou potřeba.

[18] Žalovaný dále uvádí, že pokud je poskytnuta výrobní licence k výrobku, který poskytovatel nadále sám vyrábí nebo je na něj oprávněn poskytovat licence i dalším uživatelům, pak se nepochybně jedná o licenční poplatky. Za situace, kdy smlouva uzavřená mezi stěžovatelem a společností EADS definuje práva k *know-how* společnosti EADS z pohledu jejich účelového využití (poskytnutí technologie společnosti EADS na montáž baterií a prodejní práva na smluvním území na smluvně omezenou dobu), je závěr správce daně a účastníka řízení o skutečné povaze stěžovatelem provedených úhrad, které nepochybně představovaly platby za využití licence, zcela logický a má oporu ve zmiňované dokumentaci a ve spisovém materiálu.

[19] Zdanění příjmů z licenčních poplatků ve Francii z titulu rezidenství příjemce potom neznamená, že Česká republika na jejich zdanění právo pozbyla. Dle článku 12 odst. 2 SZDZ s Francií mohou být licenční poplatky zdaněny rovněž ve smluvním státě, v němž mají zdroj. Právní názor stěžovatele, že pokud byly platby zdaněny ve Francii, pak se v České republice již nedaní, je tedy jednoznačně mylný.

[20] Žalovaný s ohledem na uvedené navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s

pokračování

§ 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Nedůvodná je předně námitka, že délka řízení před soudem zasáhla do práva stěžovatele na spravedlivý proces. V posuzovaném případě uplynulo mezi podáním žaloby a rozhodnutím věci soudem dva a půl roku (24. 8. 2016 - 21. 2. 2019). Tuto dobu může stěžovatel oprávněně vnímat jako dlouhou, nicméně ze soudního spisu nevyplývají žádné průtahy a délku řízení je proto třeba přičítat zatížení správního úseku krajského soudu. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že soudní řízení trvající dva roky a déle nejsou ve správním soudnictví v současné době neobvyklá. Sama délka řízení o správní žalobě by nicméně nemohla vést k závěru o nutnosti zrušení rozsudku krajského soudu, a případně úspěchu stěžovatele ve věci, jelikož předmětem řízení je posouzení zákonnosti rozhodnutí správního orgánu, která s délkou řízení před krajským soudem nesouvisí.

[24] Stěžovatel dále namítá, že v posuzovaném případě nebyl řádně zjištěn skutkový stav ve vztahu k otázce, zda byly platby stěžovatele vůči francouzskému obchodnímu partnerovi licenčními poplatky, či nikoliv. V souvislosti s tím zpochybňuje závěr správních orgánů a krajského soudu, že se o licenční poplatky jednalo.

[25] Podle § 19 odst. 7 zákona o daních z příjmů platí, že *[l]icenčním poplatkem se rozumí platba jakéhokoli druhu, která představuje náhradu za užití nebo za poskytnutí práva na užití autorského nebo jiného obdobného práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému, včetně filmu a filmových děl, počítačového programu (software), dále práva na patent, ochrannou známku, průmyslový vzor, návrh nebo model, plán, tajný vzorec nebo výrobní postup, nebo za výrobně technické a obchodní poznatky (know-how). Licenčním poplatkem se rozumí také příjem za pronájem nebo za jakékoliv jiné využití průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení.*

[26] Podle čl. 12 odst. 3 SZDZ s Francií platí, že *[v]ýraz „licenční poplatky“ označuje platby jakéhokoli druhu obdržené jako náhrada za užití nebo za právo na užití:*

- a) jakéhokoli autorského práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému, s výjimkou počítačového programu a včetně kinematografických filmů a filmů nebo pásek pro televizní nebo rozhlasové vysílání;*
- b) jakéhokoli průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení;*
- c) jakéhokoli patentu, ochranné známky, návrhu nebo modelu, plánu, tajného vzorce nebo výrobního postupu a počítačového programu nebo za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké (know-how).*

[27] Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr o tom, že stěžovatel hradil francouzskému obchodnímu partnerovi licenční poplatky, vyplývá přímo a zcela výslovně ze smlouvy uzavřené mezi stěžovatelem a francouzským obchodním partnerem. Uvádí se v ní, že EADS stěžovateli poskytuje svou technologii a technickou asistenci a know-how týkající se montáže a prodeje baterií (bod C preambule a čl. 5.1) a má právo na licenční poplatky (čl. 9

a příloha č. 3). Stěžovatel existenci tohoto smluvního vztahu nijak nepopírá, pouze rozporuje jeho právní povahu. Skutkový stav byl tedy na základě smlouvy ze dne 19. 5. 2008 a faktur dokládajících uskutečňování plateb osvědčen zcela dostatečně.

[28] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že pokud stěžovatel namítá, že v průběhu řízení navrhoval přizvání odborníka k posouzení charakteru plateb a získání vyjádření francouzského obchodního partneru k charakteru plateb, taková skutečnost ze správního spisu nevyplývá. Vyjádření odborníka nebo obchodního partnera by pro posouzení právní otázky, zda se jednalo o licenční poplatky, či nikoliv, ostatně nebylo pro správní orgány ani soudy závazné. Jak správně konstatoval krajský soud, posouzení charakteru plateb stěžovatele vůči jeho francouzskému obchodnímu partnerovi je otázkou právní, nikoliv skutkovou, a k jejímu posouzení je správce daně oprávněn.

[29] Ve vztahu k povaze plateb potom stěžovatel namítá, že nevyužívá žádný technický ani obchodní manuál či jiný výsledek duševního vlastnictví francouzského obchodního partnera, a pouze od něj kupuje určité komponenty, které pak montuje do speciálních baterií, které vyrábí. Platby pro francouzského obchodního partnera proto nemají být považovány za licenční poplatky. Zde se nicméně jedná pouze o ničím nepodložené tvrzení žalobce, které neodpovídá charakteristice právního vztahu mezi stěžovatelem a společností EADS plynoucí výslovně ze smlouvy, kterou tyto subjekty uzavřely.

[30] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že platby fakturované stěžovatelem jeho francouzskému obchodnímu partnerovi na základě dotčené smlouvy představují licenční poplatky. Tento závěr vyplývá výslovně ze smlouvy a zcela odpovídá vymezení licenčních poplatků v § 19 odst. 7 zákona o daních z příjmů a čl. 12 odst. 3 SZDZ. Stěžovatel nepředestřel odlišný výklad dotčených ustanovení ani neprokázal, že by faktický charakter plateb byl jiný, než jak je vymezuje smlouva.

[31] Stěžovatel dále namítal, že došlo ke dvojímu zdanění týchž příjmů, a byl tak porušen účel mezinárodní smlouvy o zamezení dvojího zdanění.

[32] Podle § 22 odst. 1 písm. g) bodu 1 zákona o daních z příjmů platí, že *[z]a příjmy ze zdrojů na území České republiky se u poplatníků uvedených v § 2 odst. 3 a § 17 odst. 4 považují příjmy z úhrad od poplatníků uvedených v § 2 odst. 2 a § 17 odst. 3 a od stálých provozoven poplatníků uvedených v § 2 odst. 3 a § 17 odst. 4, kterými jsou náhrady za poskytnutí práva na užití nebo za užití předmětu průmyslového vlastnictví, počítačových programů (software), výrobně technických a jiných hospodářsky využitelných poznatků (know-how).*

[33] Podle čl. 12 odst. 1 SZDZ s Francií, *[l]icenční poplatky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.*

[34] Podle čl. 12 odst. 2 SZDZ s Francií dále platí, že *[t]yto licenční poplatky však mohou být, vyjma případu druhu plateb, který je uveden v písmenu a) odstavce 3, rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž mají zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto uložená nepřesáhne:*

pokračování

- a) 5 procent hrubé částky licenčních poplatků, a to v případě druhu plateb, který je uveden v písmenu b) odstavce 3;
 b) 10 procent hrubé částky licenčních poplatků, a to v případě druhu plateb, který je uveden v písmenu c) odstavce 3.

[35] Stěžovatel sám připouští, že podle citovaného čl. 12 odst. 1 a 2 SZDZ licenční poplatky vyplácené rezidentu Francie mohou být podrobeny dani v České republice, pokud zde mají zdroj, i když byly daněny i ve Francii. SZDC přitom v čl. 12 odst. 2 stanoví i výši, do které mohou být tyto příjmy v takovém případě zdaněny. Pokud tedy dotčená mezinárodní smlouva tuto možnost výslovně připouští, nelze ji považovat za rozpornou s jejím účelem. Podle rozsudku NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 Afs 52/2015 - 29, má interpretace smlouvy o zamezení dvojího zdanění vycházet především ze smlouvy samotné. V posuzovaném případě přitom o významu dotčených ustanovení smlouvy nevznikly žádné pochybnosti a samotná smlouva dotčenou právní otázku výslovně řeší. Daň z licenčních poplatků zaplacená v České republice může být započtena společností EADS ve Francii postupem dle čl. 23 odst. 1 písm. a) SZDZ. V ostatním Nejvyšší správní soud odkazuje na podrobné odůvodnění rozsudku krajského soudu k této otázce, s nímž se ztotožňuje.

[36] Stěžovatel nakonec namítal, že námitka prekluze daně za zdaňovací období roku 2011 byla žalovaným i krajským soudem posouzena nesprávně, neboť prekluzivní lhůtu je třeba posuzovat i s ohledem na datum provedení platby, z níž měla být srážková daň odvedena, nikoliv pouze s odkazem na § 137 daňového řádu. Podle stěžovatele se krajský soud touto okolností nezabýval.

[37] Ani tato námitka není důvodná. Jak je patrné již ze shrnutí závěrů krajského soudu v části II. tohoto rozsudku, krajský soud se touto námitkou zabýval, přičemž vysvětlil, jaké skutečnosti jsou rozhodné pro běh prekluzivní lhůty. Pokud stěžovatel namítá, že prekluzivní lhůtu je třeba posuzovat s ohledem na datum provedení platby, Nejvyšší správní soud konstatuje, že datum provedení platby není pro konstrukci běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně podle zákona o daních z příjmů a daňového řádu podstatné.

[38] Podle § 38d odst. 10 zákona o daních z příjmů platí, že *[p]látce daně je povinen podat místně příslušnému správci daně vyúčtování daně z příjmů vybírané srážkou podle zvláštní sazby. Ustanovení § 148 odst. 1 věta druhá daňového řádu dále uvádí, že [l]hůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Podle § 1 odst. 3 daňového řádu je potom řádným daňovým tvrzením rovněž vyúčtování. V § 137 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012 lze konečně zjistit, že [v]yúčtování se podává do 4 měsíců po uplynutí kalendářního roku. Pokud je s vyúčtováním spojena i povinnost odvést daň, je daň splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání vyúčtování.*

[39] Počátek běhu prekluzivní lhůty je tedy v posuzovaném případě vázán na den, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení (vyúčtování), který byl vázán na uplynutí 4 měsíců po uplynutí kalendářního roku. Stěžovatel byl povinen podat vyúčtování a zaplatit srážkovou daň za rok 2011 do čtyř měsíců po uplynutí roku 2011, tj.

do konce dubna 2012, přičemž tříletá lhůta pro stanovení daně počala (po přibližně dvou letech a čtyřech měsících) běžet znovu oznámením výzvy správce daně ze dne 3. 9. 2014 podle § 148 odst. 3 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2014 a následně též zahájením daňové kontroly dne 10. 10. 2014. Stěžovatel ostatně nijak nevysvětluje, jak by datum provedené platby mělo být při posouzení prekluze zohledněno. Tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[40] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[41] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu